

Sicilien, Catania

Sveden piblede ud af Albertos porer, der var yderligere udvidede i den fugtige varme. Flere gange førte han fingerspidserne let hen over panden og tørrede dem af i bukserne. De lugtede af fisk.

Han var blevet hentet nede på havnen af to betjente, da han var ved at klargøre garn, og havde under store armbevægelser og protester fulgt med til politistationen på Piazza Santa Nicoletta. Chefen for udrykningskorpset, der kaldte sig Franco Paziienza, skubbede med en skrabende lyd et askebæger hen til ham over bordpladens mørkt patinerede egetræ til trods for ryggebuddet, som ingen på denne ø alligevel tog alvorligt. I de fleste lokaler var der opstillet askebægre under rygningforbudt-skiltene, da det var en kendsgerning, at ingen ville overholde et sådant forbud.

"Jeg kender ikke noget til, at der skulle være sket noget med min kutter. Min fætter låner den," svarede han, trak et sidste sug ud af cigaretstumpen og skoddede den med dirrende nikotingle fingre.

"*Giuro!*" tilføjede han overbevisende og så fast ind i øjnene på den høje mørke mand, der sad over for ham på den anden side af bordet. Men hans sværge så ikke ud til at overbevise Franco Paziienza. Hans efternavn passede godt til ham; han lignede en tålmodig mand, men så fortsat spørgende på Alberto med sammenknebne mørke bryn over en smal lige næse. Måske forstod Paziienza ikke hans *Sicilianu* dialekt, han lød selv til at komme nordfra og regnede ham sikkert ikke for en skid. En simpel fattig fisker. Ikke nogen der var værd at tro på.

"I kan spørge min kone – og mine sønner, de kan bekræfte

det," blev han ved. Prøvede at tale så rigs-italiensk som muligt. Pludselig rejste Franco Paziienza sig og forlod lokalet uden at sige et ord. Alberto begyndte at svede endnu mere og stirrede på vinduet, men han så kun gitteret ud mod piazzaen. Selvom det var kunstfærdigt udført i barokagtigt mønster, gav det ham stadig fornemmelsen af at være sat i fængsel. Spærret inde. Han pillede i en neglerod og trak vejret tungt gennem næsen. Hænderne var holdt op med at dirre. De var tørre og sprækkede og fyldt med rifter af det hårde arbejde med garnene. De måtte tro på ham. Det skulle de, ellers var han færdig. På den ene eller den anden måde. Måske var han det allerede uanset.

Lidt efter kom Paziienza tilbage og satte sig igen. Hans ansigt var stadig alvorligt, og han udstrålede en næsten militærisk holdning, der skræmte Alberto.

"Jeg er nødt til at anholde dig, Alberto Campelli. Du ved vel, at *Sølvfinger* er hoppet af? Han samarbejder med myndighederne."

"Sølvfinger?" gentog han uforstående og sank en gang, selvom munden var tør som efter en dag på havet uden væske.

"Nicco Morelli – alias Sølvfinger."

"Jeg kender ingen Nicco Morelli – eller Sølvfinger."

"Han kender ellers dig. Han har fortalt os om din kutter."

"Min kutter! Hvad er der at fortælle om min kutter?" Han forsøgte med et smil, der ikke fungerede.

"Det kan du fortælle mig. Hvad bruger I den til. Smugling? Våben? Narkotika?"

Alberto lænede sig tilbage i stolen. Sveden drev ned ad hans ryg.

"De må forveksle mig med en anden. Jeg fisker fra min kutter. Min fætter låner den bare lige nu."

"Og hvor er din fætter så?"

"Aner det ikke. Han måtte låne den, så længe han ville."

"Og hvad bruger han den til?"

"Sardiner, tror jeg ..."

"Sardiner?" Noget, der kunne ligne et anstrengt smil, trak hurtigt hen over Franco Pazienzas stenagtige ansigt, som skyggen fra en sol i solen; så var det væk igen.

"Og hvordan kan du undvære din kutter så længe? Undvære at fiske og tjene penge?"

Alberto trak på skuldrene.

"Jeg klarer mig."

Franco PaziENZA var tavs længe. Han stakkede nogle papirer og så på uret, der hang på den hvidkalkede væg bag Alberto. Han vidste, de ikke havde nok til at beholde ham her.

"Du vil altså ikke fortælle os noget?"

"Der er ikke noget at fortælle."

PaziENZA åbnede en skuffe og trak en skriveblok frem. Han bladrede frem til en blank side, lagde blokken foran Alberto og rakte ham en pen.

"Nu skriver du navn og adresse på din fætter ned her."

Alberto tog modstræbende imod pennen og skrev, nu rystede hænderne igen, som om han frøs.

Franco PaziENZA tog bagefter papiret fra ham og så på navnet og adressen. Han nikkede tilfreds.

"Hvis du har ret i, at du ikke kender noget til din kutters skæbne, har du ikke noget at frygte," sagde han.

Alberto rystede på hovedet.

"Det gør jeg ikke. Og jeg kender ikke nogen Morelli. Jeg ved selvfølgelig, hvem han er, og mafiosoer holder jeg mig så langt væk fra som muligt."

"Det håber jeg for dig, for alle ved sikkert nu, at Nicco Morelli taler. Vi passer selvfølgelig godt på ham, men hvad med dig? Hvad med din familie?"

Alberto sank igen. Denne gang synligt.

”Vi har ikke noget at frygte. Vi er ikke involverede i noget.”

”Okay.”

Pazienza rejste sig og rakte hånden frem til farvel.

”Så vil jeg ønske en god aften. Vi kører dig naturligvis hjem.”

Alberto trykkede hånden, der var tør og varm i forhold til hans egen svedige.

”I ... I behøver ikke køre mig hjem. Der er ikke så langt ...”

Pazienza nikkede.

”Okay, det bestemmer du selvfølgelig.”

Nu smilede han venligt og gik efter Alberto ud. Heldigvis var der ingen i forkontoret. Ude på gaden var det bløde rosaagtige tusmørke ved at lægge sig over byen. Duften af mad fra Trattoria Romantica bølgede imod ham, da han hurtigt drejede om hjørnet og ind på Via Collegiata. Han mærkede sulten og tørsten efter vin, som den i glassene, der stod på bordene. Der sad mange mennesker udenfor, og de lo og snakkede på italiensk og fremmedsprog, han ikke forstod. Turistsæsonen var ikke forbi her i begyndelsen af september. Det sås også tydeligt på Via Etnea, den travleste gade i Catania – dag og nat; området havde hundredevis af restauranter, pubber, barer og pizzeriaer, der sugede både turister og fastboende til sig som en malstrøm. Der var heldigvis ikke langt hjem, det havde han ikke løjet om, men selvfølgelig vidste politiet nu, hvor han boede. Han skyndte sig videre. Der blev mere roligt længere nede ad Via Vittorio Emanuele II langs muren ved Archivio Di Stato. Der var malet graffiti på døren og muren. Han satte farten yderligere op, sveden løb ned ad hans hals og nakke. På Via Porticello åndede han lettet op, da jernbaneviadukten, der delte byen og havnen, kom til syne. Han krydsede vejen og fulgte Via Cardinale Dusmet. Holdt sig i skyggerne. Fornemmelsen af, at der var nogen, som fulgte efter ham, kriblede i rygraden. Var det politiet? Havde Franco Pazienza pudset nogen på ham? Han smuttede ind i

en af hvælvingerne i viadukten, der blev brugt til parkering og som garager. En gul bil og en pastelgrøn scooter holdt derinde. Han lænede sig tilbage i skyggen mod den kølige mur og trængte til en cigaret mere end nogensinde. Hænderne var ikke holdt op med at ryste. Hele kroppen gjorde det, men det lykkedes at få pakken op af lommen, banke én ud og tænde den. Alfa-cigaretten uden filter, som han havde hamstret masser af, da Det statslige italienske tobaksmonopol besluttede at indstille produktionen i 2000, smagte bedre end den, han havde fået foræret af Paziienza. Han inhalerede og iagttog med sammenknebne øjne bygningen på den modsatte side af vejen. Han ville være sikker på, at ingen skyggede ham. Lorenzo og hans søn, som plejede at sælge friske grøntsager fra deres trehjulede scooter-bil i hvælvingen ved siden af, var taget hjem for i dag. Busser, biler og scootere drønedes forbi hans øjne, og toget fik viadukten til at ryste, da det rumlede og hvinede lige over hans hoved på vej mod stationen. Men han hørte det knap, det var en del af hverdagens rytme, en af de lyde hjernen havde vænnet sig til og ignorerede, ellers kunne han ikke bo her – og dér, lige over hestekødshandlerens røde markise boede han. Den velkendte søde lugt af grillet hestekød – en specialitet hos Riccardo – fik ham til at føle sig hjemme. Gardinet, Maria havde syet til køkkenet af let blondestof, var blæst ud af det åbne vindue og hang på balkonens gelænder og blafrede som et hvidt flag – som tegn på overgivelse. Men han overgav sig ikke. Aldrig! Han smed cigaretten og tværede den ud med skosålen. Kvaste den mere end nødvendigt på de olieplettede mørke sten. Han vidste ikke, om de var gamle lavasten fra Etna, det var der nogen, som påstod. Han rettede sig op og stivnede, da hans arme pludselig blev låst i et fast greb bag hans ryg, og et koldt knivsæg rørte hans strube.

”Ciao, Alberto,” hvislede en stemme slangeagtigt i hans øre.

Selv i støjen fra trafikken genkendte han den med det samme og kiggede en sidste gang op på bygningen, hvor Maria netop trak gardinet ind og lukkede vinduet.

Mens Roland Benito sad og ventede på sin espresso under parasollen foran Café La Nuit, betragtede han Vesuvios to kratere, der svulmede i den disede horisont som to kvindebryster – eller pulden på en cowboyhat – alt efter fantasien, og om man opfattede vulkaner som feminine eller maskuline. Han foretrak det første.

Hans blik gled videre langs strandpromenaden, det søgte efter hende i mængden af sommerklædte italienere og turister, som nød brisen fra Napoli Golfen. Tjeneren kom med kaffen og et stykke af caféens kendte *dolci regionali*. Han fordybede sig et øjeblik i synet og duften og kiggede igen efter hende. Måske havde tvillingerne krævet hendes tilstedeværelse, og så brændte hun sin gamle far af. Han så på uret. Men det var hende selv, der havde bedt ham om at mødes her. Hun vidste selvfølgelig, at han elskede kagerne, der ikke fandtes magen til i hele Napoli efter hans mening. Der var noget, hun ville tale med ham om, havde hun sagt og set på ham med de alvorlige brune øjne, han aldrig kunne stå for. Der havde også været et udtryk i dem, der fremkaldte al hans faderlige omsorg og bekymring, uden han kunne sige præcist, hvad det var.

Hun kom fra sidegaden Via Palepoli, derfor så han hende ikke, før hun trak stolen ud og satte sig ved bordet.

"Hej, far. Jeg kunne ikke finde en parkeringsplads – her er næsten værre end i Rom!" Hun smilede, men han kunne ikke se hendes øjne bag de mørke solbriller, der lignede dem, cykelryttere bruger.

"Jeg troede, det var tvillingerne, der opholdt dig."

Hun skubbede brillerne op i håret og så på hans kage.

”Nej, dem passer mor. Hvor er det dejligt at se, at hun har det så godt, hvor var det godt at I ...”

”Vil du have et stykke kage? Og en espresso?”

Olivia tav og så på sit armbåndsur; et Gucci af guld, der passede perfekt til hendes solbrune hud. Sikkert en gave fra ægtemanden og nok ikke billigt.

”Hellere en kop cappuccino – og et stykke kage.”

Roland prøvede at fange hendes blik, men hun så efter tjeneren, der bevægede sig atletisk rundt mellem bordene.

”Nu skal jeg,” sagde han, rejste sig og gik ind for at købe i barren. Det var hurtigere end at vente på betjening udendørs.

Da han kom tilbage, sad Olivia tilbagelænet i stolen med blikket tankefuldt rettet mod havet og skibene, der sejlede ud og ind ved molen. Det gav et lille sæt i hende, da han satte koppen og kagen foran hende på bordet.

”Tak, far.”

”Velbekomme. Kagen kan jeg godt anbefale.”

Han skyllede sin espresso ned i én mundfuld, den var blevet kold. De sad tavse, mens de spiste kage og så på vandet. Han ventede på, at Olivia selv skulle begynde at tale, så hun ikke følte sig presset til det. Han havde altid gået mere forsigtigt til hende end til Rikke. De var to meget forskellige mennesker, selvom de var søstre. Olivia kunne man såre så let som ingenting, og han vidste som regel aldrig, hvorfor han havde såret hende. Men det var sket for tit. Selvfølgelig var deres forhold ikke blevet bedre af, at han ikke kunne acceptere sin svigersøn og ikke lagde skjul på det. Men han havde på fornemmelsen, at dét Olivia ville ham, netop handlede om Giuseppe. Han så på hende, mens hun spiste. Alle sagde, hun lignede ham, og hun kunne da heller ikke lyve sig fra at have italienske gener. Han burde have været stolt og glad, da hun fik praktikplads og siden job på Den Danske Ambassade i Rom og ville flytte til

hans hjemland, men hun var alt for ung dengang. Irene havde støttet hende, og den periode i sit liv prøvede han ikke at tænke på. Han havde følt sig både vred og forrådt, men han kunne intet stille op. Olivia var trods alt 18 år, og hun gjorde, som hun ville. Også på den måde ligner hun sin far, havde Irene sagt. Så mødte hun Giuseppe, der var advokat. Godt parti, mente Irene, men Roland brød sig ikke om ham. En del ældre end Olivia – det var så, hvad det var, men da han vandt en sag som forsvarer for en stor forretningsmand i Rom, som var sigtet for korruption og siden viste sig at være mafioso, havde Roland forlangt, at Olivia omgående flyttede hjem til Danmark, men så havde hun i stedet giftet sig med fyren, og nu havde de tvillingerne sammen.

”Hvad tænker du på, far?”

Nu sad hun og så på ham, mens han var fordybet i kagen og sine tanker.

”Nåh, ikke noget særligt. Bare livet.”

”Ikke noget særligt. Livet?” Hun smilede let.

”Sådan mente jeg det ikke. Hvordan går det med dit liv, Olivia? Hvorfor ville du mødes med mig her?”

”Hvorfor? Du er min far, du bor i Danmark og jeg i Rom, vi ses ikke så tit, og vi er på ferie sammen, er det ikke grund nok?” Hun drak af den store kop og fik mælkeskum på overlæben.

”Jo, selvfølgelig. Men du ...”

”Mor har det godt, kan jeg se, men hvad med dig? Hvordan går det med sagen derhjemme?” afbrød hun ham.

Roland tog blikket fra sin datter og lod det glide ud over havet mod vulkanens disede kegler igen. Han måtte indrømme, at den her ferie var mere tiltrængt end ellers, på en måde følte han, at han var flygtet fra sin omtumlede danske hverdag. Selvom han i virkeligheden var kastet bort. Suspenderet.

"For at være helt ærlig, så ved jeg det ikke endnu, Olivia," svarede han.

"Tror du virkelig, du bliver afskediget?"

Han trak på skuldrene, men ikke ligegyldigt, nærmest hjælpeløst.

"Jamen, du gjorde ikke noget forkert, far. Okay, du handlede måske ikke som en politimand, men som et menneske. Det er da meget mere værd! Se bare på mor, som ..."

"Jo, min skat. Jeg gjorde noget forkert. Meget forkert, og bliver det til en principalsag for domstolene, ja, så må jeg sige farvel til jobbet."

"Hvor er det uretfærdigt," sagde Olivia, og lagde en blød hånd på hans arm. "Mor er blevet meget gladere, hun er ikke længere så afhængig af kørestolen. I kan bo hos zia Giovanna nu, selvom der er mange trapper, fordi mor kan gå op ad dem ved gelænderet."

Roland nikkede bare og fjernede mælkeskummet fra Olivias overlæbe med et let strøg med sin tommelfinger. Hun tørrede straks efter med servietten.

"Er det væk?"

"Ja, det er væk. Du har ret, mor har fået det meget bedre, men derfor var det stadig ulovligt, det vi gjorde, især mig som lovens håndhæver, men lad os nu ikke tale mere om det. Vi skal hygge os. Vil du have et stykke kage mere?"

Olivia rystede på hovedet og kastede et bedrøvet blik efter en kvinde, som gik forbi med to små børn, en dreng og en pige, én i hver sin hånd. Han fulgte hendes blik.

"Går det godt nok med tvillingerne?" spurgte han og håbede, hun snart ville åbne op. Han var sikker på, det var for andet end familiehygge, hun havde bedt ham om at mødes med hende.

"Ja, det går fint. Ser de ikke ud til at have det godt, da?"

Hun så spørgende på ham, og han kunne ikke lade være med at smile.

"Jo, da. Mere tilpasse børn skal man vist lede længe efter."

"Hvad mener du så?"

"Olivia, jeg kan se på dig, at der er noget galt. Det er det, du ville tale med mig om, ikke?"

Hun drejede på skeen, der lå i underkoppen, solen reflekteredes i det blanke stål. Hun tav længe og så ikke på ham.

"Det er noget med Giuseppe ..." sagde hun stille.

Han var lige ved at udbryde "jeg vidste det!", men lod være, da det ville ødelægge alt.

"Jeg ved godt, hvad du tænker, far, og det er ikke, som du tror. Giuseppe har bare en sag lige nu, som jeg ved, går ham meget på ... han vil ikke fortælle mig om den, men jeg har på fornemmelsen, at han bliver truet."

"Truet? Hvordan truet? På livet?"

Olivia nikkede, men rystede så omgående på hovedet.

"Nej, jeg ved det ikke. Jeg hørte ham bare tale i telefon en aften, da jeg ville gå ind på hans arbejdsværelse med en kop kaffe til ham. Han arbejder så meget og ofte sent. Jeg hørte ham sige, at han ikke lod sig skræmme, og at den anden skulle holde op med sine trusler ... så fik han øje på mig i døren og lagde straks på. Men jeg kunne se i hans øjne, at der var noget galt. Han var bange, far, og det skræmmer mig. Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre."

"Har du talt med ham om det?"

"Selvfølgelig. Normalt har vi ingen hemmeligheder for hinanden, men han siger bare, at det ikke er noget, jeg skal bekymre mig om."

"Måske har du misforstået. Kan det ikke handle om noget andet?"

"Det er ikke kun én gang, jeg har opdaget, at der foregår no-

get mærkeligt. Der er også en bil, som følger efter os. En skinnende sort Audi, men Giuseppe prøver at lade som ingenting. Jeg har spurgt ham, om han ved, hvem det er, men han siger, det ikke er nogen, han kender, og at det må være tilfældigt."

"Og du tror, det har noget med en af hans retssager at gøre?"

Olivia nikkede alvorligt. Et let vindpust fra havet tog fat i hendes lange, mørke hår.

"Ved du, hvad den sag handler om?"

"Nej, han må jo ikke sige så meget, så ..."

Roland turde ikke tage det ord i sin mund, som lå ham lige på tungen, men hvis det var rigtigt, at Giuseppe havde noget med *dem* at gøre, kunne Olivia og tvillingerne være i fare. Mistilliden til svigersønnen voksede.

"Men hvad vil du have mig til at gøre, Olivia?"

Hun lænede sig tilbage og klappede sig opgivende på lårene.

"Jeg ved det faktisk ikke, far. Måske er det bare, fordi jeg har behov for at tale med nogen om det, måske fordi du er politimand og ved noget om den slags, og ..." Olivia tav og bed i sin underlæbe.

"Og hvad?"

Hun rystede på hovedet, som om hun nægtede at fortælle ham mere, så trak hun vejret dybt ind, og der var næsten gråd i hendes stemme, da hun fortsatte.

"Jeg har set bilen her i Napoli. De er fulgt efter os fra Rom."

"Er du sikker, Olivia?"

"Helt sikker! Jeg kan nummerpladen udenad. Det er den samme bil. Hvad laver den her? Vi er på ferie, for pokker!"

"Olivia ..." Han rakte ud efter hendes hånd, men hun trak den til sig, drak hurtigt det sidste af cappuccinoen og rejste sig.

"Jeg har en aftale med Giuseppe om lidt. Nu når mor og zia Giovanna passer Rinaldo og Gabriella, har vi aftalt at se lidt på byen og finde et hyggeligt sted at spise til aften. Med to små

børn er det sjældent, vi er alene. Tak for kaffe og kage, far.”

”Nå, er det mig, der giver?” Han smilede spøgende. ”Men, Olivia ...”

Hun smilede også, men anstrengt, og han følte, at hun flygtede fra ham som altid, når han kom tæt på. Hun lagde taskens rem over skulderen.

”Du må ikke sige til Giuseppe, at jeg har talt med dig om det her. Vel?”

”Men han skal ...”

”Lover du det, far?”

”Ja, selvfølgelig, Olivia, men ...”

Hun vinkede hurtigt med fingrene; så var hun væk. Han sad tilbage med en indre voksende uro, der fik ham til at bestille en whisky hos tjeneren, som netop kom forbi og fjernede Olivias tomme kop og tallerken. Han havde lige fået et glas Jack Daniels serveret, da en solbrændt ældre herre med kridhvidt trimmet fuldskæg og lige så hvidt velfriseret hår holdt tilbage fra panden af et par solbriller, satte sig på stolen, hvor Olivia havde siddet. Han var iført en kortærmet marineblå Poloshirt med hvide striber på krave og ærmer, Fred Perrys laurbærkrans på brystet og hvide bermudashorts, der lignede dem, Roland selv havde på.

”Undskyld, jeg kunne ikke undgå at høre, I talte dansk,” sagde han.

Roland indtog straks en distanceret kropsholdning. Han brød sig ikke om turister, der følte sig som bedste venner med landsmænd, bare fordi de tilfældigt var havnet på ferie samme sted ude i den store verden.

”Det er vel i orden, at jeg sætter mig her?”

Han kunne ikke nænne at afvise manden, som allerede havde sat sig. Han virkede harmløs nok, ikke beruset eller noget, og hvad pokker.

"Jeg kunne heller ikke undgå at høre, at De er politimand. Hvilken by kommer De fra?" forsatte han høfligt.

Roland spekulerede på, hvor meget manden havde hørt af hans samtale med sin datter, de havde ellers ikke talt ret højt. Hvor havde han siddet? Lige bag dem?

"Aarhus," svarede han en smule afvisende.

"Aarhus er en dejlig by," smilede manden. "Jeg bor selv på Sjælland. Rødovre. Men hele min familie stammer fra fastlandet. Nordjylland."

Roland nikkede ligegyldigt, kastede igen sit blik på Vesuvio og prøvede at dæmpe uroen, som Olivias fortrolighed havde plantet i ham. Han nippede til whiskyen.

"De er vel på ferie? Eller er De indfødt? De ser ikke dansk ud."

Roland tvang sit blik over på den nysgerrige bordherre og var lige ved at bede ham blande sig udenom og finde en anden at bruge tid på, men der var noget i mandens øjne, der fik ham til at ombestemme sig. Han genkendte altid sorgen. Den lå dybt inde i øjnene på dem, der havde mistet og savnede. I de her øjne var der også noget andet – en bøn om hjælp.

"Jeg er født her i Napoli. Ikke langt herfra faktisk."

"Må jeg spørge, hvorfor i alverden De flyttede fra denne eksotiske storby og til Aarhus?"

Roland tøvede.

"Det var ikke frivilligt. Min mor flygtede til Danmark med mig, hun havde en søster, som boede der. Dengang var jeg kun fire år ..."

"Flygtede, siger De?"

"Min far var carabinieri. Han blev dræbt, og ..." Han stoppede sig selv, og den anden nikkede, som om han forstod.

"Bor Deres mor så igen her i Napoli?"

"Nej, hun er død for mange år siden i Danmark. Men det meste af min familie bor her."

Han tømte glasset med whisky og havde lyst til at bestille en ny. Hans tanker kunne ikke slippe samtalen med Olivia. Blikket faldt på en politibil, der var parkeret på den anden side af vejen med havet og vulkanen som baggrund. Napolis vartegn, tænkte han. Endnu en dueblå bil med Polizia på siden holdt på hjørnet ved Via Palepoli. Man lagde næsten ikke mærke til dem i bybilledet, men de var her alle vegne. Til stede. På vagt. Alligevel følte napolitanerne sig aldrig helt trygge.

Manden rakte pludselig hånden hen over bordet.

"Jeg hedder Asger Brink. Pensioneret urmager."

Roland klemte hånden, der var slank og senet.

"Rolando Benito," svarede han og undrede sig over, at han helt naturligt brugte sit fødenavn, som kun familie og venner kaldte ham. Måske fordi han var på ferie, og Politigården i Aarhus, hvor alle kaldte ham Roland, var så langt borte. Måske borte for altid.

"Jeg undskylder igen, hvis jeg plager Dem, Rolando Benito ... men da jeg hørte, De er dansk politimand, følte jeg næsten, det måtte være skæbnen, og jeg er nødt til at forsøge ... måske kan De hjælpe mig."

"Med hvad?" spurgte Roland yderligere foruroliget.

Asger Brink stoppede tjeneren, som netop kom forbi, og bad også om en whisky. Roland nikkede, da et spørgende blik opfordrede ham. Der var kun cirka et kvarters gang til Giovannas lejlighed i Via Monte di Dio, hvor de boede under deres ophold, selvom pladsen var trang. Hendes antikvitetshandel i Via Chiaia havde hun for længst lukket og var blevet pensionist, hun havde ikke andet at lave end at varte dem op, havde hun bedyret. Men hun havde også farfar Pippino boende. Nonno Pippino, som de kaldte ham. Han nægtede strengt at blive kaldt bisnonno, selvom det var oldefar, han var. Det lød gammel, syntes han. Han havde, efter sin hustrus pludselige død

for et par år siden, boet alene i huset, hvor Rolands far og Giovanna var født på Via Calastro langs med jernbanen cirka 13 kilometer syd for Napoli i Torre Del Greco kendt for sine koralsmykker og cameo brocher. Dengang den havde jernbanen, og det stadig var en turistby. Men nu havde der været episoder, der viste, at farfaren ikke kunne klare sig alene. Giovanna ville ikke have ham på plejehjem. Det ville han bestemt heller ikke selv. Men helt let måtte det ikke være at have ham boende, han krævede en del pleje, skulle hjælpes ned ad trapperne for at komme i baren og snakke med de andre gamle, og han levede i perioder i en helt anden tid og troede, at *Il Duce* sad ved magten.

"Jeg har været her i Napoli nogle dage. Jeg leder efter min datter. Var det Deres datter, De lige talte med? Jeg kunne se en lighed."

Roland nikkede uforstående.

"Elisabeth, eller Beth, som vi mest kalder hende, tog herved for at dykke. Hun er en fremragende dykker, men siden Elephant Rock ved Ischia er der ingen, der har set eller hørt noget til hende."

Bekymringen i mandens øjne råbte til Roland. Bønfaldt ham om hjælp.

"Hvorfor går De ikke til politiet her i Napoli?"

"Der har jeg skam også været, men jeg kan ikke tale italiensk og kun lidt engelsk, så det var ikke meget, der kom ud af det."

"Har De prøvet ambassaden?"

"Også det. Dem har jeg ringet til. De siger, at mange unge piger forsvinder her i Napoli, men at de som regel vender hjem igen, når romancen er ovre. Men sådan er min Beth ikke, jeg kan mærke, at der er sket hende noget."

"Sagde de virkelig det på ambassaden?"

Han nikkede.

"Er hun rejst helt alene?"

Asger Brink smilede kort, som var det over et ikke altid morsomt minde.

"Beth er meget selvstændig. Hun gør alting alene, sådan har hun altid været – også som barn. Derfor er hun heller aldrig blevet gift, end ikke kærester interesserer hende. Dykning er hendes eneste passion."

"Er der ingen, der har talt med hende her i Napoli?"

"Måske, men hvordan skal jeg finde dem?"

"Hotellet hun boede på? Dykkerfirmaet?"

"Hotellet var hun tjekket ud fra. Men dykkerfirmaet ..."

"Hvor gammel er Elisabeth?"

"Åh, hun er såmænd voksen." Asger smilede nærmest forlegent. "Hun fyldte 35 år i sidste måned, rejsen var jeg med til at give hende i fødselsdagsgave. Hun burde kunne tage vare på sig selv, men jeg ved, der må være sket noget, siden jeg ikke kan få fat i hende på mobilen, og hun ikke ringer tilbage. Jeg kan mærke det. Jeg har lagt flere beskeder. Hendes mor er også urolig. Ja, faktisk er hun blevet så syg, at hun har fået beroligende piller, og nu kan hun ikke andet end at sidde passivt i en stol og vente på, at jeg finder Elisabeth. Det er frygteligt at se på, jeg var nødt til at gøre noget. Hun er vores eneste barn, og min hustru har aldrig været særlig stærk ..."

"Når hun ikke bor på hotellet længere, må hun jo være taget et andet sted hen."

Tjeneren kom med deres whisky, og Asger Brink betalte.

"Ja, og det er det, der er så mærkeligt, hvorfor har hun ikke fortalt mig, hvis hun rejste videre?"

Roland indsnusede duften af whisky og betragtede duggen, der løb ned ad glasset.

"Jeg forstår ikke helt, hvad De vil have mig til at gøre," sagde han, og det slog ham, at det var anden gang inden for et par ti-

mer, han sagde de ord.

”Måske kan De heller ikke hjælpe, men jeg tænkte ... at hvis jeg nu kunne få Dem til at tale med politiet her i Napoli. Jeg tror ikke rigtigt, jeg trængte igennem til dem. En forvirret gammel turist, som tror, hans datter er forsvundet, og sikkert bare er ude at forlyste sig ...”

Roland svarede ikke med det samme, han smagte på whisky-en og tænkte.

”Jeg forstår godt, hvis De ikke føler, det er noget, De har ansvar for, og det er det selvfølgelig heller ikke, men jeg ved snart ikke, hvad jeg skal gøre ...”

Asger Brink rodede i sin bukselomme og trak en sort læder-tegnebog op, som han åbnede. Fotografiet, han fandt frem, rakte han til Roland.

”Jeg har flere billeder af Beth. Vil De ikke nok prøve?”

Roland tog imod fotoet af en kvinde, som så ud til lige at være steget op af vandet. Hun var iført dykkerdragt, og der var noget naturligt kønt over hende. Kroppen var slank og trænet, håret vådt og mørkt, øjnene med et fast og beslutsomt udtryk, en anelse skelende, men på en charmerende måde. Hun lignede en, der sagtens kunne tage vare på sig selv. Roland ville give billedet tilbage, undskyldte og sige, at han var på ferie – og i øvrigt også suspenderet – men da han så tårerne i Asger Brinks i forvejen sørgmodige øjne, der mindede om en bassetunds, rørte noget på sig dybt inde i ham. Det var politimanden, vidste han. Den del af ham der aldrig holdt fri, selvom han var på ferie.

Danmark, Aarhus

Anne Larsen samlede sit sorte hår i en lille strittende hestehale i nakken med en elastik, mens hun gik langs den nypløjede mark gennem det høje visne græs, der lugtede af tørt hø. Det var længe siden, hun sidst var blevet klippet, og hun overvejede stadig, om hun skulle lade håret gro. Skifte image. Alle sagde, hun lignede en dreng. Ikke, at det gjorde hende noget. Esben foretrak piger med langt hår. Heller ikke det ændrede noget. Tværtimod. Det gav kun anledning til at blive klippet superkort. Måske endda kronraget.

Der stod en lille gruppe mennesker og stirrede ned i jorden længere fremme i nærheden af træerne. GPS'en havde vist, at det var Fajstrup Krat, hun parkerede ud for, da hun var drejet fra på Viborgvej efter at have passeret Lading sø. Freddy Hauge fik øje på hende og vinkede. I strikket færøsk sweater som altid uanset vejret. Det var ham, der havde ringet til redaktionen. Lige nu var det ikke den travleste tid, og Nicolaj havde taget fri et par dage for at være sammen med sin datter. Det var ellers ham, der skulle have rykket ud til opgaver af den her slags, der ikke hørte under kriminalstoffet. Freddy trak hende ivrigt nærmere og pegede ned på jorden.

"Se der! Er det ikke et særsyn?" hviskede han medrevet.

Anne tog solbrillerne af og stirrede på nettet af fine spindelvæv, der fordelte sig i det tørre græs, så langt øjet rakte. Ikke flotte symmetriske spind, men masser af silkestråde hulter til bulter, som om en edderkop var beruset og ikke vidste, hvad den lavede.

"Kan du se, de er tredimensionale? Der er først ét lag spind, så nogle støttetråde og derefter nogle klistrede, der fanger in-

sekterne." Stemmen var fuld af ærefrygt.

"Hvad er det for en slags edderkop, der laver den her type spind?" spurgte hun og tog sit kamera op af rygsækken.

Han åbnede sin taske og fandt et glas frem, som han holdt op foran hendes øjne, så hun ikke kunne undgå at se sensationen.

"Hvad er det for én?"

"Kan du ikke se det?"

"Det er dig, der er biolog, Freddy!" svarede hun og tog et par nærbilleder af spindet.

"Biologer i USA har forsket i deres spind, og de fandt frem til, at de laver forskellige alt efter, hvor sultne de er. De her er meget sultne, derfor er der så mange klistrede tråde, de mætte ville ..."

"Okay, Freddy. Men hvad er det for én?"

Han viste hende igen den lille sorte og skinnende edderkop i glasset.

"Det røde mærke med facon som et timeglas på den sorte bug viser tydeligt, at det helt sikkert er *Latrodectus mactans*. Det her er en hun."

Anne så på ham med et lille skævt, irriteret smil.

"Jeg er stadig ikke biolog. Har den også et dansk navn?"

"Ja, *den sorte enke*, kalder vi den."

Hendes smil forsvandt, og uvilkårligt trak hun sig et par skridt tilbage og kiggede ned på sine sandalklædte fødder.

"Det kunne du sgu godt have sagt, så havde jeg taget gummistøvler på."

"Ja, sandaler er nok ikke det smarteste. Men edderkopperne er nu ikke så farlige endda ..."

"Ikke det? Men I siger jo også, at ulven ikke er farlig! Spørg lige et rådyr om det."

Freddy overhørte hendes spydighed.

"*Latrodectus mactans* er jo ikke ret store, som du kan se, så

det er kun en lille dosis gift, de afgiver ved bid. Er det et lille barn, der bliver bidt, er det selvfølgelig ikke godt – og svage gamle. Eller hvis man lider af forhøjet blodtryk. De forsvarer sig, hvis de bliver truet. Det er kun hunnens bid, der er farligt, og modgift findes. Alligevel er det den edderkop, der på verdensplan dræber flest mennesker.”

Anne tog lidt flere billeder af spindet på lang afstand og brugte zoomlinsen. Bagefter prøvede hun at få et af edderkoppen i glasset, den fór frem og tilbage og prøvede at slippe ud.

”Men de lever da ikke her i Danmark?”

”Normalt ikke, nej, men det er set før, at der ved en fejl bliver bragt giftige edderkopper hertil. Supermarkeder får dem ind med eksotisk frugt for eksempel. Biler fra USA er blevet leveret til danske kunder med den sorte enke som blind passager, og det er også sket, at de har ynglet i en garage herhjemme. En bil-ejer i Sverige blev endda bidt, da han ville gøre sin nye bil ren. Men normalt vil *Latrodectus mactans* ikke overleve længe i vores klima.”

”De ser nu ud til at trives ret godt med alle de spind.”

”Ja, det undrer mig også. Man skulle næsten tro, de har vænnet sig til klimaet.” Han lagde forsigtigt glasset tilbage i tasken. ”Jeg tager hende her med mig, så jeg kan studere fænomenet nærmere. Nu har det jo selvfølgelig været en ret hed og tør sommer, og efteråret har også været varmt, så de klarer sig måske fint lidt endnu.”

”Hvor mange, tror du, der er?” Anne så sig omkring. Det var et stort område, spindene strakte sig over.

”Svært at sige ...” Freddy kløede sig i skægget.

”Hvad er de små ovale klumper? Er det æg?”

Han nikkede. ”Sådan en puppe kan indeholde fra 25-900 æg – eller flere.”

”Shit! Skal de ikke aflives?”

"Jo, det er nok det bedste."

"Hvor kan de være kommet fra? En bil fra USA?"

"Det er ikke godt at vide. Måske."

"Er det ikke et savværk, der ligger her ved siden af? Kan de være kommet ind i Danmark med træet?"

"Ved du hvad, Anne. Det var sådan set derfor, jeg kontaktede dig. Du er ikke biolog, nej, men du er journalist, og jeg ved, hvor skrap du er. *Du* skal finde ud af, hvor de er kommet fra."

"Jeg er kriminalreporter nu, så det her er ikke lige mit område, min makker er tilbage om et par dage, så ..."

Freddy så ikke på hende, kun på spindene, der lyste op i solskinnet.

"Så er det for sent og sikkert også blevet til mord. Tænk bare, hvis de kommer ind i husene og yngler videre der."

Anne gyste ved tanken. Freddy vidste, hvad han talte om. Hun havde mødt ham første gang, da hun var ny journalist på Dagens Nyheder. Det havde drejet sig om en hed debat om at holde krybdyr i lejligheder, efter en ufarlig gekko var sluppet løs i en opgang inde i midtbyen og skabte panik. Freddy havde været i lokal-tv for at give sin ekspertmening i debatten, og Anne havde efterfølgende interviewet ham. De fik en god snak bagefter, da de dengang begge havde et par russiske skildpadder i terrarium i deres stuer. Freddy var ikke imod at holde krybdyr i fangenskab. Anne så sig om igen.

"Hvem bor i det hus derovre? Det ser lidt misligholdt ud."

Freddy rystede på hovedet. "Jeg ved det ikke, men du kan spørge en af de fremmødte naboer, de må da vide det."

Han pegede i retning af de personer, Anne havde kunnet se fra vejen. De stod i passende afstand fra spindelvævene. Kvindernes ansigter var stivnede, mens to drenges øjne skinnede af betagelse. En af kvinderne, sikkert moren, havde lagt en hånd på den ene drengs skulder, som om hun ville forhindre ham i at

løbe ind og trampe i silketrådene.

Anne gik hen til dem.

"Underligt syn, ikke?"

De nikkede tavse. Anne vurderede, at de kom fra gårdene, der lå i nærheden. De lignede landmænd, mandens tøj lugtede af ko, støvlerne var snavsede af møg. Et udskældt folkefærd. De fik skyld for meget. Pesticider og medicinrester i vores kød, forurening af danske søer og vandløb. Til gengæld klagede de over alting. EU beslutninger, påtale af dyrevelfærd, vejret. Altid vejret. Den gård, Anne havde sine erfaringer fra, prøvede hun ikke at tænke på. Bedsteforældrenes gård. Den nægtede hun at mindes, og det lykkedes som regel lige med undtagelse af, når hun befandt sig her på landet, og lugten af komøg stimulerede det præfrontale cortex.

"Ja, drengene fandt de mærkelige spindelvæv og skyndte sig hjem for at fortælle mig om dem. Heldigvis rørte de ikke ved dem," sagde den ene af kvinderne.

"I ved altså godt, hvad det er?"

"Ja, det fortalte ham biologen, de sendte ud," sagde manden og gjorde mine til at ville forlade stedet.

"Hvem sendte ham ud?"

"Jeg ringede til Naturhistorisk Museum. Det er jo dem, man skal kontakte, hvis man ser ulve, så jeg tænkte ..." svarede kvinden.

"Har I ikke talt med politiet?"

"Nej, hvad skulle de gøre? De kommer jo ikke engang, hvis vi har indbrud," svarede manden tørt og begyndte at gå. Kvinden og den ene af drengene fulgte med ham.

"Hvem bor i huset derovre?" spurgte Anne kvinden, der blev tilbage sammen med den anden dreng. Hun så over på det, man anede lige gavlen over træerne, så rystede hun misbilligende på hovedet.

"Underlig type! Jeg har kun set han en gang, da han kom for at købe æg hos os. Det var min mand, der fandt dem til ham. Han så lige så forfalden ud som huset. Førtidspensionist, har jeg hørt."

"En gammel mand?"

"Nej, han så ret ung ud. Sommetider får han besøg af nogle lige så underlige typer som ham selv. Langt hår. Usoignerede. Der er nogle, der siger, at de hører til en sekt, men det er ikke sikkert, det passer."

Anne smilede. Hun vidste godt, at en fjer nemt blev til fem høns herude i de små landsbyer.

"Det er altså ikke én, I ellers har kontakt med?"

"Nej, og han kom kun den ene gang for at købe æg. Men det var nu underligt, sagde min mand ..."

"Var det ham, der kun ville have varme æg?" afbrød drengen, som nysgerrigt havde fulgt med i deres samtale med åben mund.

"Ja, han var meget vanskelig. Æggene måtte ikke være for store, og det var lige før, de skulle hives ud af hønen for at være friske nok. Han fik fem nylagte, som han puttede ned i en termokande, så de kunne holde sig varme, til han var hjemme. Så langt er der jo heller ikke." Hun rystede uforstående på hovedet.

"Han kan vel bare lide friske æg," foreslog Anne.

"Måske. Men han kom aldrig igen, så de var sikkert alligevel ikke friske nok." Kvinden tog drengen i hånden og trak ham med sig. Anne råbte tak efter dem og så igen på huset.

"Fik du noget at vide?" spurgte Freddy, som havde indsamlet nogle prøver af spindet og var ved at pakke sammen.

"Ikke ret meget, men nogen er jo nødt til at advare fyren om, at der er giftige edderkopper i hans baghave."

"Hvad med savværket?"

"Dem snakker jeg også lige med. Hvis kræene er kommet ind med deres træ, må der gøres noget. Skal politiet ikke have besked?" Det kom bag på hende selv, at hun var så ivrig efter at få dem ind i billedet. Bondemanden havde sikkert ret i, at edderkopper ikke var noget, de havde tid til at tage sig af, men den sorte enke var trods alt ikke sådan at spøge med.

"Jo, men lad os nu lige først finde ud af lidt mere, inden vi blander dem ind i det, ikke?"

"Okay." Anne nikkede modvilligt. Hun havde på fornemmelsen, at Freddy tænkte mest på edderkopperne. For en biolog var det stort, at der var kommet sorte enker til Danmark. Måske endda større end at ulven var vendt tilbage til den danske natur. Så snart politiet fik besked, var det første, de ville gøre, sikkert at sørge for at udrydde de livsfarlige ubudne spindlere. Hun tog afsked med ham og lovede at melde tilbage, når hun havde fundet ud af mere.

På savværket var de fleste ved at bryde op og holde fyraften.

Anne standsede en mand, der var ved at sætte sig ind i sin bil. Direktøren er taget hjem, meddelte han kort, da hun bad om at komme til at tale med den ansvarlige.

"Kan jeg hjælpe med noget?" spurgte han let og venligt, som om det var noget, han tit sagde. Hun gættede på, at han var sælger.

"Får I træ fra udlandet? Sydamerika eller Australien for eksempel?"

Manden smed sin jakke ind på bagsædet og smilede nærmest lettet over det nemme spørgsmål.

"Nej, det kan jeg desværre ikke hjælpe dig med. Vi opskærer kun nåletræ for hele landet. Dansk træ."

"Okay, og hvem sælger I til?"

"Trælasthandlere og byggemarkeder. Træindustrien. Men sig mig engang, hvem er du egentlig?"

"Undskyld, jeg ikke præsenterede mig. Anne Larsen. Jeg er journalist. Der er fundet giftige edderkopper i nærheden af savværket, så jeg tænkte, at I måske kunne være ansvarlige."

Manden så et øjeblik fornærmet ud, så rynkede han bekymret panden.

"Hvilke edderkopper?"

"Den sorte enke, desværre."

Den måde han åbenlyst gyste på, gav hende tanken, at han nok havde araknofobi.

"De kan umuligt komme herfra. Er de i vores træ?" Et forskrækket blik blev kastet på stakkene af tømmer, der fyldte det meste af området.

"Jeg ved ikke, om de også er her, men lige bag ved savværket er der massevis af spind. En biolog er helt sikker på, at det er den sorte enke."

Han sank synligt, satte sig ind bag rattet og trak fødderne til sig uden at lukke bildøren.

"Jeg skal hente børn i børnehaven, så jeg kan ikke rigtigt ..." han så på sit ur og var blevet bleg. "Jeg kontakter vores direktør, så snart jeg får mulighed for det." Han fumlede med nøglerne og så op på hende. "Kommer det i avisen? Det vil ikke gavne vores virksomhed, hvis ..."

"Det kommer det. Men foreløbig ved vi ikke, om savværket også er invaderet, så jeg kan godt holde jer udenfor."

Manden nikkede, smilede kort og stift, drejede bilnøglen og smækkede døren i. Anne så efter bilen, der svingede ud på Viborgvej. Hendes egen bil holdt i nærheden, og hun besluttede at køre hen til huset og den mærkelig unge mand med hang til varme, nylagte hønseæg. Der var en smal markvej dertil, havde hun bemærket.

Der stank modbydeligt foran huset fra en beskidt grøn affaldsspand, der ikke var blevet tømt længe. Måske skulle den

stilles helt ud til vejen, før det skete. Endnu en gang fortrød hun sandalerne og besluttede fremover altid at have gummi-støvler liggende i bilen. En rotte forsvandt hurtigt bag en af de gennemsigtige affaldsposer, der lå omkring skraldespanden, og hvis indhold ikke kunne identificeres på grund af forrådnelse. Noget havde fået hul i plasten og spredt det meste affald over gårdspladsen. Da hun steg ud af bilen og forsigtigt gik nærmere, opdagede hun, hvor den mest skrækkelige lugt kom fra. Henne ved trappen lå et halvt indtørret grævlingelig, det så ud, som om det havde vredet sig i krampe inden sin død. Tøvende standsede hun og iagttog huset. Det var død stille. Ordet alene skræmte hende pludselig. Hvad var det for et menneske, der kunne leve sådan i affald og et stinkende dødt dyr lige uden for sin dør. Hun kiggede om i baghaven over en trælåge, der hang skævt på sine hængsler. Beboeren skulle helt sikkert advares, hele haven var dækket af hvide spind. Hun prøvede at kigge ind ad vinduerne, men de var for beskidte. Der var et gråt støvlag på indersiden. Huset stod tomt. Det måtte være forklaringen. Der kunne ikke være anden. Hun tog sig sammen og gik beslutsomt op ad trappen. Foran døren tøvede hun igen, så bankede hun på og lyttede, men der kom ikke en lyd indefra. Den rådne lugt trykkede i halsen, og hun sank et par gange for ikke at kaste op. Hun besluttede at gå igen. Huset var helt sikkert bare forladt. Den unge mand, der havde boet her, var rejst for længe siden, det var nok bare derfor, han ikke havde købt flere varme æg. Så hørte hun en lyd, som om noget væltede derinde. Der var altså liv.

“Hallo! Er der nogen hjemme?” råbte hun og bankede endnu en gang på døren. Intet skete, og der var stille igen. Dørhåndtaget var fedtet og klamt, hun trykkede det ned og sank kvalmen. Døren var ikke låst. Den skulle bare have et ekstra lille puf med skulderen.